

ΒΗΜΑ *gazino*

WOMEN'S ISSUE

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΑΜΕ
ΣΤΗΝ ΕΚΘΑΜΒΩΤΙΚΗ
ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΡΙΒΙΕΡΑ
ΤΑ ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΡΟΥΧΑ
ΚΑΙ ΛΕΞΟΥΑΡ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΕΖΟΝ

Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΕΝΑ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΕ ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΖΕΙ, ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ, ΣΑΓΗΝΕΥΕΙ, ΚΑΤΑΚΤΑ
ΠΡΩΤΙΕΣ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ, ΤΟΥ ΑΚΤΙΒΙΣΜΟΥ, ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ, ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ,
ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ, ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΤΗΣ ΥΨΗΛΗΣ ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ, ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ



9 772623 493002 09

ΝΑΝΤΙΝ ΣΙΕΡΑ

«Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΙΣΧΥΡΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΛΗΝ»

Μια συζήτηση για τη θεραπευτική δύναμη της μουσικής, την οικογενειακή ευτυχία και τους ρόλους-ορόσημα με τη σούπερ σταρ υψίφωνο που το ερχόμενο καλοκαίρι θα ερμηνεύσει την «Τραβιάτα» με την Εθνική Λυρική Σκηνή στο Ηρώδειο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΑΟ

«**Α**ισθάνομαι λίγο κουρασμένη, είμαι όμως χαρούμενη και ευτυχισμένη» λέει η Ναντίν Σιέρα στην αρχή της τηλεφωνικής επικοινωνίας μας. Η κούραση ήταν εύλογη, καθώς εκείνη την περίοδο η διάσημη αμερικανίδα υψίφωνος βρισκόταν στο Παρίσι για δώδεκα παραστάσεις της «Τραβιάτα» του Βέρντι. Η χαρά και η ευτυχία ήταν αποτέλεσμα αφενός της θερμής υποδοχής της ερμηνείας της από κοινό και κριτικούς, αφετέρου της παρουσίας στο Παρίσι των γονιών της που «ταξίδεψαν ως εδώ για να με δουν στη σκηνή και για να περάσουν μερικές ημέρες μαζί μου». Η αγάπη της για την οικογένειά της και για το τραγούδι είναι, όπως η ίδια αποκαλύπτει, οι δύο βασικές κινητήριες δυνάμεις της ζωής της. Ενώ ταξιδιού που ξεκίνησε πριν από 36 χρόνια από το Φορτ Λόντερντεϊλ της Φλόριδας για να τη φέρει στις μεγαλύτερες σκηνές του κόσμου ως μια από τις πλέον περιζήτητες σήμερα λυρικές κολορατούρες. Και στις στάσεις του οποίου περιλαμβάνεται και το Ηρώδειο, όπου τον ερχόμενο Ιούλιο η Ναντίν Σιέρα θα κάνει το ελληνικό ντεμπούτο της ερμηνεύοντας την «Τραβιάτα» του Βέρντι στην παραγωγή της Εθνικής Λυρικής Σκηνής.

Συναντιέστε συχνά τελευταίως με την ηρωίδα του Βέρντι. Είναι τελικά η «Τραβιάτα» ένας από τους αγαπημένους σας ρόλους;

«Όσο την τραγουδώ γίνεται ένας από τους αγαπημένους μου ρόλους. Ο πιο αγαπημένος εξακολουθεί όμως να είναι η Τζιλντα από τον «Ριγκολέτο»».

Γιατί;

«Η Τζιλντα μπήκε στη ζωή μου πριν από τουλάχιστον μία δεκαετία. Την έχω τραγουδήσει πολλές φορές, τη γνωρίζω πολύ καλά. Αισθάνομαι πως έχω βαθιά σύνδεση με τον χαρακτήρα της και με τη μουσική του «Ριγκολέτο». Με συγκινούν η γλώσσα και η αθωότητά της, ο τρόπος με τον οποίο ωριμάζει και φυσικά η μεγαλειώδης θυσία της. Η «Τραβιάτα», πάλι, είναι μια διαφορετική, πιο έμπειρη, θα έλεγα, γυναίκα... Ναι, αυτή τη στιγμή η Τζιλντα είναι η αγαπημένη μου ηρωίδα, με την «Τραβιάτα» να έρχεται δεύτερη».

Ταυτίζετε με τις ηρωίδες που ερμηνεύετε; Οσο τουλάχιστον μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο... Πώς τις προσεγγίζετε;

«Προσπαθώ να τις καταλάβω, να κατανοήσω τις αντιδράσεις τους. Και να τις συμπαθήσω. Αυτό ήταν εξαιρετικά εύκολο στην περίπτωση της Τζιλντα».

Ενας άλλος σημαντικός ρόλος σας θεωρείται η «Λουτσία Ντι Λάμερμουρ»...

«Ω, αυτή είναι μια πολύ σκοτεινή όπερα. Και η κεντρική ηρωίδα φέρει, κατά τη γνώμη μου, όλο αυτό το σκοτάδι στο τραγούδι της».

Το λέτε σαν να μην τη συμπαθείτε πολύ ή κάνω λάθος;

«Όχι, τη συμπαθώ. Και τη λυπάμαι, κυρίως τη λυπάμαι. Είναι καταδικασμένη να ζηήσει όλη της τη ζωή στη φυλακή που έχει φτιάξει η οικογένειά της για εκείνη. Αυτή ήταν η μοίρα των γυναικών τότε. Απλώς, για να παίξω τη Λουτσία, για να αποδώσω όσο γίνεται πιο πειστικά την παράνοιά της με τον τρόπο που εγώ την καταλαβαίνω, πρέπει να καταβυθιστώ συναισθηματικά σε ένα δυσοίονο, σκοτεινό και ανήλιαγο μέρος. Και αυτό την κάνει πιο δύσκολη. Για να μην αναφερθώ και στις φωνητικές δυσκολίες!».

Θεωρείται από τους δυσκολότερους ρόλους του ρεπερτορίου της σοπράνο...

«Μα είναι! Είναι φοβερά δύσκολη. Και αν και έχω τις υψηλές νότες, υπάρχει πάντα ο παράγοντας χρόνος: Όσο μεγαλώνω η φωνή μου αλλάζει, γίνεται πιο λυρική, πιο γεμάτη στα κέντρα, οπότε κάθε φορά που πρέπει να τραγουδήσω τη Λουτσία καλούμαι να ξαναβρώ τους πιο νεανικούς ήχους. Αυτό σημαίνει πως πρέπει να κάνω έξτρα δουλειά με τη φωνή μου, κάτι που δεν είναι απαραίτητο σε άλλους ρόλους».

Όταν μελετάτε έναν νέο ρόλο, ξεκινάτε από το κείμενο ή από τη μουσική;

«Νομίζω πως αυτά τα δύο στην όπερα πάνε μαζί. Από τότε που ήμουν παιδί, που πρωτοάρχισα να τραγουδώ μόνη, ποτέ δεν ξεχώρισα τη μελωδία από το δράμα. Και τα δύο ήταν ένα μέσα στο μυαλό μου. Βεβαίως δεν παραβλέπω τη θεατρική διάσταση του κάθε ρόλου, η οποία

συχνά με εμπνέει για να επιλέξω την επόμενη όπερα που θα τραγουδήσω».

Υπάρχουν δηλαδή ρόλοι όπου σας αρέσει η μουσική αλλά δεν σας αρέσει το κείμενο, ο χαρακτήρας;

«Ναι, όπως η Ροζίνα, από τον «Κουρέα της Σεβίλλης». Αναγνωρίζω ότι είναι ένας ρόλος γοητευτικός, με θαυμάσια μουσική. Την απολαμβάνω όταν την ερμηνεύουν επί σκηνής διάφορες συνάδελφοί μου, όμως δεν είναι ένας ρόλος που θέλω να ερμηνεύω και να τραγουδώ εγώ. Δεν νιώθω σύνδεση με τον χαρακτήρα της. Ίσως με έλκουν οι πιο πολύπλοκοι χαρακτήρες, όπως η Τζιλντα και η Βιολέτα. Οι πιο δραματικοί χαρακτήρες».

Τι σας οδήγησε στην όπερα;

«Πολλά πράγματα. Ερωτεύτηκα την όπερα όταν ήμουν δέκα ετών. Με συγκλόνισε κάτι που δεν ξέρω αν θα καταφέρω να σας το περιγράψω σωστά: Το πόσο πιστευτό, κατανοητό και συναρπαστικό ήταν για εμένα όλο αυτό που συνέβαινε, ακόμα και αν δεν παρακολουθούσα παράσταση αλλά απλώς άκουγα έναν δίσκο. Ακόμα και αν δεν γνώριζα την υπόθεση. Τα συναισθήματα με κατέκλυζαν μόνο και μόνο χάρη στη μουσική. Αισθανόμουν πως η μουσική ήταν αρκετή για να καταλάβω τα πάντα. Ήταν, ξαφνικά, σαν να ανακάλυψα μια νέα γλώσσα την οποία κατανοούσα απόλυτα και διά της οποίας μπορούσα να επικοινωνήσω».

Είστε εδώ και χρόνια επαγγελματίας σε έναν αρκετά απαιτητικό χώρο. Εξακολουθείτε να αντιμετωπίζετε το λυρικό τραγούδι με τον ρομαντισμό και την αγνότητα που το αντιμετωπίζατε όταν ξεκινούσατε; Υπάρχουν στιγμές που απλώς πρέπει να γίνει η δουλειά;

«Η δουλειά πρέπει να γίνει ούτως ή άλλως. Όμως, για εμένα πάντα η μουσική, η όπερα, είναι ένα είδος θεραπείας. Πώς κάποιος άνθρωπος κάνουν μουσικοθεραπεία, χρησιμοποιούν δηλαδή τις ευεργετικές ιδιότητες της μουσικής για να αντιμετωπίσουν διάφορες ασθένειες; Έτσι και εγώ μέσα από τη μουσική ζω μια διαρκή διαδικασία θεραπείας. Η μουσική είναι ένας από τους ομορφότερους τρόπους που έχει βρει ο άνθρωπος για να εκφράζεται. Συχνά αισθά-



*«Ερωτεύτηκα την όπερα
όταν ήμουν δέκα ετών. Με
συγκλόνισε το πόσο ποτεντό,
κατανοητό και συναρπαστικό
ήταν για εμένα όλο αυτό που
συνέβαινε, ακόμα και αν δεν
παρακοιλουθούσα παράσταση
αλλά απλώς άκουγα έναν
δίσκο. Ακόμα και αν δεν
γνώριζα την υπόθεση»*

ΣΗΛΙΑ ΔΡΑΓΟΥΝΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΚΟΜΙΝΗΝΟΥ

Εν τη ενώσει η βιωσιμότητα

Με πυξίδα τους την αειφορία, αλλά και την κοινή τους αγάπη για τη μόδα και το design, η Σήλια Δραγούνη και η Αθανασία Κομνηνού δημιούργησαν στην Αντίπαρο τη δική τους πρόταση slow fashion και υψηλής αισθητικής.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΤΙΑΝΑ ΚΑΡΤΣΑΓΚΟΥΛΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΝΙΚΟΣ ΒΑΡΑΚΑΣΤΑΝΙΣ

Εκτός από μια στενή φίλια που ξεκινά από τα μαθητικά τους χρόνια, η Σήλια Δραγούνη και την Αθανασία Κομνηνού τις συνδέει μια κοινή στάση ζωής, συνδεδεμένη με την απλότητα, τη λιτή πολυτέλεια και την ευεξία. Επομένως, η επαγγελματική τους συνεργασία, με το που εμφανίστηκε η κατάλληλη ευκαιρία, ήταν κάτι το αυτονόητο και φυσιολογικό. Σχεδιάστρια μόδας η πρώτη και interior designer η δεύτερη, καθώς επίσης και ιδιοκτήτρια ενός από τα πιο όμορφα θέρετρα στο νησί της Αντιπάρου, του Rooster, αποφάσισαν να δημιουργήσουν μία μπουτίκ – μέσα στο ξενοδοχείο – γεμάτη από ρούχα που προτιμούν και οι ίδιες να φορούν. Μας μίλησαν για αυτή τους τη συνεργασία, αλλά και για όλες τις επαγγελματικές τους δραστηριότητες, ενώ παράλληλα φωτογραφήθηκαν με μερικά από τα κομμάτια της συλλογής.

ΣΗΛΙΑ ΔΡΑΓΟΥΝΗ

«Θέλω να αξιοποιώ υφάσματα και ρούχα που ήδη υπάρχουν»

Απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών στο Chelsea College of Arts στο Λονδίνο με μεταπτυχιακό στη μόδα από το παράρτημα του νεοορκεζικού Parsons School of Design στο Παρίσι, η Σήλια Δραγούνη διαθέτει μια πολύ ιδιαίτερη ματιά και αντίληψη για τη μόδα, ενώ οι τεχνικές της περιλαμβάνουν τη ζωγραφική πάνω στα υφάσματα, τα κεντήματα στο χέρι κ.ά. Φτιάχνει ρούχα one of a kind, προσαρμοσμένα στις ανάγκες των αφοσιωμένων πελατισσών της. Της μιλήσαμε λίγες ημέρες προτού ταξιδέψει για το Λος Αντζελες για να συμμετάσχει σε ένα ιδιαίτερο «market» για τις αρχές της βιωσιμότητας στη μόδα.

Μιλήστε μας για τη διοργάνωση στην οποία θα λάβετε μέρος.

«Πρόκειται για ένα market στο Λος Αντζελες που έχει να κάνει με τη βιωσιμότητα, κάτι που είναι στα άμεσα πλάνα μου. Οχι ότι δεν ασχολούμαι ήδη, αλλά θέλω να το εξελίξω ακόμα πιο πολύ και να μάθω όσο περισσότερα γίνεται. Θα συμμετάσχω με πιο casual ρούχα και διάφορα vintage, army jackets που μεταπωλώ, κ.ά.»

Είναι όλο αυτό που περιγράφετε κάτι σαν αυτό που κάνετε για το Rooster;

«Ναι. Το project μας στην Αντίπαρο είναι μια συνεργασία τριών χρόνων, από τότε που άνοιξε το Rooster, η οποία προέκυψε από μια φίλια πολλών ετών που ξεκίνησε στο σχολείο. Ουσιαστικά, σχεδιάζω ρούχα για την μπουτίκ του resort. Ξεκίνησα με κομμάτια που ήταν διαφορετικά από εκείνα που έφτιαχνα για τις μαζικές συλλογές μου ή εκείνες που αποτελούν συνεργασίες για λογαριασμό άλλων χωρών και αγορών και απευθύνονται αλλού. Η φιλοσοφία του Rooster είναι υπέρ της βιωσιμότητας και περιλαμβάνει τον αγροτουρισμό, αλλά και τον σεβασμό για τον πλανήτη, πρακτικές που “δένουν” με τα ρούχα μου, τα οποία είναι όλα μοναδικά κομμάτια, βαμβακερά. Δεν μπορείς να βρεις τίποτα ίδιο στην μπουτίκ και όλα φτιάχνονται από παραδοσιακά υφαντά, κεντήματα, τραπεζομάνπλα, σεμεδάκια κ.λπ.»

Πόσο εύκολο είναι να τα βρίσκετε αυτά σε μεγάλο αριθμό; Φτιάχνετε και καινούργια, δικά σας;

«Γίνεται πραγματικά με πολύ κόπο. Πάω σε χωριά, σε σπίτια, χτυπάω πόρτες και τα ζητάω. Τα μισά είναι από δική μου συλλογή, από αυτά που έφτιαχνα η γιαγιά μου. Κάνω διαλογή. Υπάρχουν κάποια που είναι διαλυμένα, άλλα ανέγγιχτα. Θέλω να φτάσω στο σημείο να μη χρησιμοποιώ καθόλου καινούργιο ύφασμα, να μην κάνω παραγωγή. Θέλω να αξιοποιώ υφάσματα και ρούχα που ήδη υπάρχουν. Όλα αυτά, τα λεγόμενα είδη προικός, τα πρόσεχαν πολύ και είναι πάντοτε πολύ καλής ποιότητας. Σήμερα δεν βρίσκεις τέτοια υλικά. Επίσης, αρέσει πάρα πολύ στους ξένους να μαθαίνουν ότι τα κομμάτια είναι φτιαγμένα από τεχνίτες, στο







Η Τζέιν Φόντα σε εκδήλωση
ενάντια στον πόλεμο του
Βιετνάμ, τον Ιανουάριο του 1975.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΑΚΤΙΒΙΣΜΟΥ

Στην πολιτική, στην κοινωνία και σε θέματα του περιβάλλοντος οι γυναίκες έχουν παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο και συνεχίζουν δυναμικά.



ANDREW COMBERT/USA

Η Αντζελίνα Τζολί φωτογραφημένη στην έδρα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, τον Σεπτέμβριο του 2017.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΒΙΟ

Ελλάδα, δημοτικές εκλογές 11ης Φεβρουαρίου 1934. Δηλαδή πριν από 90 χρόνια. Οι Ελληνίδες ψήφισαν νομίμως για πρώτη φορά. Όχι όλες. Μόνο εκείνες που είχαν συμπληρώσει το τριακοστό έτος της ηλικίας τους και διέθεταν (τουλάχιστον) απολυτήριο Δημοτικού. Σύμφωνα με τους εκλογικούς καταλόγους, από τις 2.655 εγγεγραμμένες (αυτές ήταν όλες κι όλες) τελικά άσκησαν το εκλογικό τους δικαίωμα οι 439. Ακούγονται απογοητευτικά τα νούμερα; Εκείνο που έχει σημασία είναι πως επιτέλους είχε γίνει η αρχή. Οι αγόνες που επί δεκαετίες έδιναν στο εξωτερικό αλλά και στην Ελλάδα οι πρώτες φεμινίστριες και ακτιβίστριες, κυρίες με δυναμικές προσωπικότητες (βλέπε Καλλιρρόη Παρρέν) οι οποίες αρνούσαν πως «η γυναίκα πρέπει να είναι πάντα υπό», είχαν αρχίσει να αποδίδουν.

Επειτα από περίπου είκοσι χρόνια, τον Φεβρουάριο του 1956, οι Ελληνίδες ψήφισαν για πρώτη φορά και σε βουλευτικές εκλογές, άλλο ένα σημαντικό βήμα προς την ισότητα των δύο φύλων. Εξίσου σημαντικοί και οι νέοι αγώνες στη μικρή πατρίδα μας και σε όλον τον κόσμο, γιατί η πολυσυζητημένη ισότητα δεν είναι τελικά εύκολη υπόθεση. Αγώνες που συνεχίζονται μέχρι τις μέρες μας με στόχο οριστική κατάργηση των διακρίσεων – που σε πολλά κράτη, σε πολλές κοινωνίες, καλά κρατούν ακόμα και σήμερα. Γυναίκες με άποψη και με θάρρος εξακολουθούν να πορεύονται στον δρόμο που χάραξαν οι πρωτοπόρες του ακτιβισμού και του φεμινισμού, αλλά και να ανοίγουν νέους δρόμους. Μερικές από αυτές τις υπέροχες κυρίες φιλοξενούμε σήμερα στις σελίδες του ΒΗΜΑγazine: Αγónιστριες που με την παρουσία τους και τη δράση τους στον χώρο της πολιτικής, των επιστημών, της τέχνης, παντού και πάντα, σε όλα τα πλάτη και τη μήκη της Γης, διεκδικούν έναν καλύτερο κόσμο για όλες και για όλους. Ηρωίδες που μας δίνουν πολλούς λόγους για να ελπίζουμε σε ένα πιο αισιόδοξο αύριο. Εξάλλου, και η λέξη ελπίδα είναι γένους θηλυκού.

Η υπέροχη Ελινor Ρούζβελτ

Μιας που ξεκινήσαμε την περιήγησή μας στον κόσμο του γυναικείου ακτιβισμού από την πολιτική, σκεκόμαστε με θαυμασμό μπροστά στην Ελινor Ρούζβελτ. Την Πρώτη Κυρία των ΗΠΑ από



● Η Αστυνομία παίρνει αποτυπώματα από τη Ρόζα Παρκς, κατά τη σύλληψή της τον Φεβρουάριο του 1956 για τη συμμετοχή της στη διαμαρτυρία κατά των φυλετικών διαχωρισμών που έμεινε στην ιστορία ως «Montgomery Bus Boycott».

● Η Κινεζοαμερικανίδα Μέιμπελ Πινγκ-Χουά Λι πρωτοστάτησε στον αγώνα για να αποκτήσουν οι Αμερικανίδες δικαίωμα ψήφου.



IMAGO IMAGES VIA REUTERS/CONNECT

GEORGE DIAMANTHAKIS COLLECTION



● Οι σουφραζέτες παρελαύνουν στη Νέα Υόρκη του 1912 σε διαδήλωση που είχε οργανώσει η Μέιμπελ Πινγκ-Χουά Λι.

LIBRARY OF CONGRESS



REUTERS/HELLAS

το 1933 ως το 1945. Που όχι μόνο δεν ήταν ποτέ διακοσμητική παρουσία στο πλευρό του πλανητάρχη συζύγου της, του Φράνκλιν Ντ. Ρούζβελτ, όπως τόσες και τόσες σύζυγοι πολιτικών, παρά ανέπτυξε έντονη κοινωνική δράση, μεταξύ άλλων και για τα δικαιώματα των γυναικών. Η σπουδαία Ελινορ Ρούζβελτ υπήρξε διπλωμάτης-εκπρόσωπος των ΗΠΑ στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ). Ως επικεφαλής της Επιτροπής για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα έπαιξε εξαιρετικά σημαντικό ρόλο στη δημιουργία της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων, την οποία υπέβαλε στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ λέγοντας: «Βρισκόμαστε στην αφετηρία ενός σπουδαίου γεγονότος για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Αυτή η διακήρυξη μπορεί να γίνει η διεθνής Μάγκνα Κάρτα για όλους τους ανθρώπους, όπου κι αν βρίσκονται». Υπέρμαχος της κοινωνικής δικαιοσύνης ως το τέλος της ζωής της, έδειξε με το παράδειγμά της τον σωστό δρόμο στις γενιές που ήρθαν δηλώνοντας χαρακτηριστικά: «Είναι καλύτερα να ανάβεις ένα κεριά παρά να καταριέσαι το σκοτάδι».

● Η Κορέτα Σκοτ Κινγκ ηγείται πορείας στο Μέμφις, στις 8 Απριλίου 1968, λίγες ημέρες μετά τη δολοφονία του συζύγου της, Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. Μαζί της τα τρία από τα τέσσερα παιδιά της, η Γιολάντα, ο Μάρτιν και ο Ντέξτερ.

● **«Deeds, not words»**

Κάπως έτσι το δικό τους κεριά άναψαν σε διαφορετικές χρονικές περιόδους – καθεμία για να φωτίσει τα δικά της σκοτάδια, καθεμία με τις δικές της στοχεύσεις – γυναίκες όπως η Εμελιν Πάνκχερστ. Η βρετανίδα πολιτικός στα τέλη του 19ου αιώνα αγωνίστηκε για να αποκτήσουν οι βρετανίδες συμπατριώτισσές της το δικαίωμα της ψήφου. Πρωτοπόρος του κινήματος με τις σουφραζέτες, ίδρυσε την Πολιτική και Κοινωνική Ένωση Γυναικών ζητώντας «deeds, not words», δηλαδή «πράξεις, όχι λόγια». Την Πάνκχερστ ερμήνευσε η Μέριλ Στριπ στην ταινία του 2015 «Σουφραζέτες». Η Ρόζα Παρκς, η Αφροαμερικανή η οποία την 1η Δεκεμβρίου 1955, στο Μοντγκόμερι της Αλαμπάμα, αρνήθηκε να παραχωρήσει τη θέση της στο λεωφορείο σε έναν λευκό συνεπιβάτη της, τιμήθηκε το 1999 με το Χρυσό Μετάλλιο του Αμερικανικού Κογκρέσου για την προσφορά της στον αγώνα κατά του ρατσισμού – και έγινε το 2005 η πρώτη γυναίκα η σορός της οποίας εκτέθηκε σε λαϊκό προσκύνημα στη Ροτόντα του Καπιτωλίου. Η Κινεζοαμερικανίδα Μέιμπελ Πινγκ-Χουά Λι έδωσε αγώνες για να μπορούν να ψηφίζουν οι Αμερικανίδες ακόμα και σε εποχές που η ίδια δεν είχε δικαίωμα ψήφου στις ΗΠΑ επειδή θεωρούνταν μετανάστρια από την Κίνα. Η Κορέτα Σκοτ Κινγκ, σύζυγος του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, εντάχθηκε από τα φοιτητικά της χρόνια στο κίνημα για τα δικαιώματα των μαύρων και δεν σταμάτησε ως το τέλος της ζωής της να υπερασπίζεται τους αδικημένους. Υπήρξε ιδρύτρια του Κέντρου Μάρτιν Λούθερ Κινγκ για την Ειρηνική Κοινωνική Αλλαγή. Λίγες ημέρες μετά την κηδεία του δολοφονημένου συζύγου της έλαβε μέρος σε πορεία των εργατών απορριμματοφόρων στο Μέμφις και σε εκδήλωση διαμαρτυρίας για τον πόλεμο του Βιετνάμ. Γιατί για τη δυναμική Κορέτα ο αγώνας δεν σταματούσε ποτέ. Η Μπέτι Φρίντμαν σημάδεψε με την παρουσία της το φεμινιστικό κίνημα γράφοντας «Το γυναικείο μυστήριο», το σημαντικότερο φεμινιστικό βιβλίο μαζί με το «Δεύτερο φύλο» της Σιμόν ντε Μπουβάρ. Η Αντζελα Ντέιβις (η «Sweet Black Angel» του τραγουδιού των Rolling Stones) δραστηριοποιήθηκε σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η Μέρι Μπρέιβ Μπερντ αγωνίστηκε για τα δικαιώματα των Ινδιάνων την εποχή που η Αμερική τούς είχε καταδικάσει στην εξαθλίωση και τον αφανισμό. Και η πρι-

Cherchez La Femme

Ένα outfit στο πράσινο του σμαραγδιού και το καλλιγράμμο κορίτσι απολαμβάνει τις χρυσές, γεμάτες θαλπωρή ακτίνες του ηλίου. Λίγο πριν, το απέραντο γαλάζιο της Αθηναϊκής Ριβιέρας την προσκαλούσε να εγκαταλείψει το... παρατηρητήριο της και να βουτήξει στο νερό, φορώντας ένα υπέρκομψο outfit που θυμίζει αυτά της μυθικής Εστερ Γουίλιαμς. Το ροζ, μακρύ φόρεμα στο χρώμα της αθωότητας αναδεικνύει τις θεαματικές αναλογίες του μοντέλου. Μινημαλισμός για το λευκό παντελόνι και το ασορτί μπλουζάκι, σορτς και κοντή zakétia, ένα μαγευτικό φόρεμα του οίκου Louis Vuitton από πολύτιμο ύφασμα. Η μεγάλη βόλτα στο πολυτελές resort τελειώνει με τη δύση του ηλίου. Φωτογραφήσαμε αποκλειστικά τα κορυφαία ρούχα, κοσμήματα και αξεσουάρ της νέας σεζόν, έχοντας μπροστά στον φακό μία πανέμορφη νεαρή γυναίκα...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ **THANASSIS KRIKIS** (10AM)
FASHION DIRECTOR **ΝΑΤΑΣΣΑ ΛΙΟΝΑΚΗ**

Make Up & Hair Hara Papanicolaou (10AM)
Μοντέλο Briggs (Ace Models)
Βοηθός φωτογράφου Μάριος Καζάκος, Ειρήνη Βαρδαούλη
Βοηθός Make Up & Hair Εβίτα Παρασίδου
Βοηθός Styling Ελίζα Δανιελιάν

Τον Twinset, Notos.
Χρυσές δημιουργίες από τη
συλλογή της Gofas Jewelry,
Gofas Jewelry Boutique.
Ρολόι Hublot Spirit of
Big Bang, από χρυσό και
διαμάντια, Hublot Athens
Boutique.

